

SUB ÎNDRUMAREA PARTIDULUI, SPRE NOI VICTORII!

În luna aceasta se vor desfășura lucrările celui de al III-lea Congres al Partidului Muncitoresc Român. În întâmpinarea Congresului, poporul nostru muncitor și-a mobilizat, într-un unanim și entuziast efort constructiv, toate puterile creatoare, ca o expresie a dragostei și recunoștinței pe care o poartă partidului.

Entuziasmul oamenilor muncii e cu atât mai mare, cu cât au acum în față mărețul tablou a tot ceea ce, cu brațele și cu mintea, au înfăptuit de-a lungul ultimilor ani sub îndrumarea partidului, împlinind sarcinile trasate de Congresul al II-lea. Producția industrială a crescut cu peste 65% față de ceea ce era acum cinci ani; uzinele siderurgice dau astăzi de peste două ori mai mult oțel și laminate finite, decât în anul celui de al II-lea Congres; de 4,8 ori mai multe țevi de oțel și de 5,6 ori mai mult cocs metalurgic... Rezultate asemănătoare, în industria chimică, în producția tot mai înfloritoare de îngrășăminte chimice, de fire și fibre sintetice, de mase plastice... Planul de zece ani, elaborat de partid în 1951, pentru electrificarea țării, a fost îndeplinit cu aproape un an mai devreme. Relațiile socialiste predomină viața și munca satelor noastre, în care peste 76% din totalul familiilor țărănești s-au constituit în gospodării agricole colective și în întovărășiri... Salarizarea s-a îmbunătățit cu 33% față de nivelul din 1955. Cinci miliarde lei au fost investiți de stat în ultimii cinci ani pentru construirea de locuințe, din care s-au construit pînă la sfîrșitul anului 1959 un număr de peste 63.000 apartamente, urmînd ca în anul 1960 să se dea în folosință un număr de încă 31.000 apartamente, depășindu-se astfel cu peste 16.000 apartamente prevederile Directivelor Congresului al II-lea al partidului.

Sînt rezultate care umplu inimile de o legitimă bucurie și mîndrie patriotică, sporesc încrederea celor ce muncesc în propriile lor puteri creatoare. Aceste sentimente cresc nemăsurat în fața Directivelor Congresului al III-lea al P.M.R. pentru planul de dezvoltare a economiei naționale pe anii 1960—1965 și pentru programul economic de perspectivă. În sobrietatea preciziei lor, cifrele sînt atât de elocvente! Gîndul le întruchipează de pe acum în noi comori de viață, de frumusețe. Industria grea se va dezvolta mai departe cu prioritate, în vederea creșterii în ritm susținut a tuturor ramurilor economiei naționale și în vederea ridicării nivelului de trai. Producția de oțel va crește pînă la sfîrșitul planului de 2,3 ori. Un combinat siderurgic nou, „pirghie hotărîtoare în dezvoltarea întregii economii naționale: în anii următori“, se va înălța în orașul dunărean al Galaților. Odată cu el, alte noi întreprinderi de industrie grea și de industrie pentru bunuri de larg cînsuș vor fi construite. Industria construcțiilor de mașini va da o producție de 2,2 ori mai mare față de cea de astăzi. Va crește de 3,3 ori producția în industria chimică; aproape de 2 ori în industria alimentară, de 2,1 ori în industria ușoară. Agricultură va fi în întregime colectivizată și ogoarele țării vor fi brăzdate de 100.000 de tractoare fizice: un tractor la 100 hectare. Căile ferate ale țării se vor electrifica. Orașele vor continua să se înfrumusețeze. Salariul real va fi cu cca 40—45% mai mare față de cel de azi, venitul real al țărănimii cu cca 40%. Alte 300.000 de apartamente vor fi date în folosință, și pînă în 1975 problema locuințelor va fi practic rezolvată în toate orașele și centrele industriale. Se vor construi noi așezăminte de artă și cultură, teatre, cluburi muncitorești, case de cultură, biblioteci. Satele vor fi electrificate, toate, pînă la încheierea planului de perspectivă. Durata zilei

de muncă va scădea și va crește posibilitatea omului muncii de a se bucura mereu mai mult de bunurile culturii și artei...

Sînt doar cîteva cifre, spicuite din nenumăratele prevederi ale Directivelor. Omul muncii încearcă să cuprindă cu mîntea grandooarea acestui „program de muncă și de luptă al partidului și al întregului popor“. El simte că împlinirea acestui program care-l apropie de desăvîrșirea construirii socialismului, de pragul trecerii treptate la construirea comunismului, e sensul cel mai înalt, dar și cel mai intim al vieții lui.

Directivele Congresului al III-lea al P.M.R. sînt expresia profundeii încrederi în om, în popor, în inițiativa și forța lui creatoare. În substanța Directivelor, bunăstarea poporului, fericirea lui sînt țelul final. De aceea, întreaga țară e cuprinsă în dezbateră inflăcărată a Directivelor. În această dezbateră, omul de artă este cu osebire chemat să descifreze profunda esență umanistă a Directivelor, să descopere în ele indicații noi, specifice, înaltei și nobilei funcții și responsabilități sociale și patriotice pe care el o deține în viața poporului.

Îndrumat și sprijinit zi de zi de partid, largul front al creatorilor din teatru a obținut mari succese în lupta pentru îndeplinirea sarcinilor puse de Congresul al II-lea. Realizările artistice au fost an de an mai bogate, an de an mai valoroase. Ele au fost prețuite de milioane de spectatori. O seamă din aceste realizări au jăcut și dincolo de hotarele țării — în turneele întreprinse la Moscova, Paris, Veneția — cînst dramaturgiei, regiei, artiștilor noștri interpreți. Mărturiile numeroase ale oamenilor de artă străini, care ne-au vizitat și ne vizitează țara, se adaugă, pline de elogii, aplauzelor celor care au răsplătit — pe diferite meridiane — scrisul dramatic românesc, arta teatrală românească de azi. Decadele dramaturgiei și concursurile pe țară ale tinerelor noastre talente au marcat și ele, de-a lungul anilor ce ne despart de Congresul al II-lea al partidului, cîte o treaptă pe drumul pe care-l străbate sub îndrumarea partidului, arta noastră; au dovedit măsura în care creatorii noștri de frumos au ascultat și înțeles îndemnul partidului.

Artiștii noștri au înțeles legătura indisolubilă dintre creația artistică și înfăptuirea programului de construcție materială a noii noastre societăți. Ei au înțeles că, în vederea acestei înfăptuiri, cea mai importantă îndatorire a artei este să ducă la lichidarea rămășițelor capitaliste din conștiința omului muncii, să determine în conștiința lui o hotărîtă și neabătută luptă împotriva ideologiei străine și a influențelor ei, să formeze conștiința sa socialistă. Artistul a înțeles că eficacitatea artei sale depinde de atașamentul său profund față de politica partidului, de problemele concrete ale luptei pentru împlinirea construcției socialiste — în ultimă instanță, de pătrunderea profundă a vieții și problemelor omului zilelor noastre.

La temelia succeselor noastre în domeniul artei, stă fermitatea orientării marxist-leniniste. Spiritul de partid, caracterul popular, surprinderea și oglindirea sensurilor și semnificațiilor actuale majore ale realității noastre, intervenția în viața a scriitorului și artistului — intervenție activă, deschizătoare de orizonturi — sînt azi, trăsături organice ale scrisului și artei noastre realist-socialiste. Lupta pe care o dau azi creatorii de frumos pentru contemporaneitate în artă se duce în fond pentru adîncirea și valorificarea maximă a acestor trăsături, pentru realizarea unei și mai mari eficiențe a operei de artă.

În adevăr, ceea ce se poate observa în cele mai valoroase din ultimele producții ale dramaturgiei noastre, și în general în căutările creatoare, de acum, ale scriitorilor și oamenilor noștri de teatru, este străduința de a da expresie artistică personalității descătușate a omului muncii în țara noastră, marii sale libertăți creatoare, îndrăznelii de a se smulge din chingile trecutului, cu tot ceea ce trecutul înseamnă prejudecată, frînă retrogradă, inerție, comoditate sterilă a rutinei, a facilului, a superficialului; îndrăznelii de a nu se împăca cu stările „date o dată pentru totdeauna“; îndrăznelii de a progresa, de a transforma țara și de a se transforma pe sine. În această luptă îndrăzneată de a nu voi să trăiești ca ieri, de a anticipa, de a te strădui cu pasiune să construiești mai bine, mai luminos, mai trainic decît azi viața de mîine, artistul descoperă marele filon al permanentei prospețimi și vigori, al tinereții neîncetat dispuse la desăvîrșire, ce caracterizează și epoca noastră și conștiința omului care o zidește și o trăiește. Artistul descoperă

în același timp, pentru el însuși, în această multilaterală efervescentă creație a vieții, un nesecat izvor de inspirație.

Este în acest sens plină de înțeles mărturisirea artistei poporului Lucia Sturdza Bulandra : „...noi, actorii români, ne-am dat seama care este adevăratul rost al artei noastre în împrejurările care domină astăzi viața socială din lagărul socialist, căruia aparține patria noastră(...) Am prins puțin câte puțin a înțelege epoca, puțin câte puțin am evoluat și, în mod organic, a evoluat și arta noastră. Nu a fost nimic impus, ci rezultatul influenței Partidului Muncitoresc Român asupra conștiinței noastre, asupra artei noastre.“

Mărturisirea decanei artei noastre teatrale nu se referă doar la măestrul artei care și-au văzut sporite în înțeles și în însemnătate virtuțile creatoare, în climatul marii prețuiri cu care partidul și clasa muncitoare răsplătesc pe slujitorii frumosului. Acest climat își dă roadele și în rîndurile tinerei generații de artiști, generație care s-a născut și crește în tumultuosul proces al construcției socialiste.

Niciodată în istoria artei noastre teatrale nu a existat un climat atât de prielnic, atât de fertilizator ca în zilele noastre. Revoluția culturală a scos la iveală în acești ani, nebanuit de multe și puternice forțe creatoare, care se întrec cu adevărat pasiune în dorința de a se realiza pe sine și de a realiza deci creații pe măsura vieții și perspectivelor ce se deschid neîncetat vieții poporului nostru. Personalitățile artistice se desfășoară divers, atât pe planul stilurilor, cât și pe planul căutărilor, atât în dramaturgie, cât și în arta scenică — regie, interpretare, scenografie. Drumurile bătute încep a fi abandonate, pentru a se tăia pîrtii spre orizonturi artistice efectiv noi, al căror acces a fost înlesnit artiștilor noștri — aceasta trebuie cu osebire subliniat — de dramaturgia sovietică, de arta teatrală sovietică.

Îndrumarea partidului, puternica înfrumusețare a vieții din jur și care se impune tot mai hotărîtor artiștilor noștri, cultivă în ei îndrăzneala creatoare și pasiunea de a căuta cu tot mai multă rîvnă să facă din creațiile lor mijloace militante de o maximă expresivitate și eficacitate, care să răsune cu adevărat transformator, ca o dezbateră a propriilor lor probleme, în conștiința oamenilor. A îmbrățișa și promova cu căldură valorile artistice cu adevărat noi, născute din această căutare pasionată ; a sprijini dezvoltarea lor — iată o îndatorire pe care conducerea instituțiilor noastre teatrale și critica noastră de teatru nu trebuie să o scape niciodată din vedere. Cu atât mai mult cu cât, în perspectiva Directivelor, vom asista la o creștere calitativă a nivelului intelectual al oamenilor muncii, la îmbogățirea profilului lor spiritual, nu numai pe planul tehnicii, dar și — ca o consecință necesară — pe acela al înțelegerii filozofice a realității, deci și al exigenței lor față de producția artistică, față de preocupările acesteia, față de răspunsurile pe care arta le dă problemelor majore ale vieții.

Creatorului de artă îi revine o mare răspundere în felul cum contribuie la dezvoltarea nevoilor de ordin estetic ale maselor. Aceste nevoi de ordin estetic sînt organic legate de societatea socialistă. Fenomenul artei amatoare, ale cărei dimensiuni cantitative — dar și calitative — tind să cuprindă astăzi cele mai îndepărtate și mai mărunte unități de muncă socialistă, nu-i un fenomen întimplător. Inițiat în procesul revoluției noastre culturale, el a crescut ca o necesitate spirituală a omului nou, pentru care satisfacțiile roadelor muncii și satisfacțiile artistice se determină reciproc, se întrepătrund, tind să se contopească. De aceea, în eforturile de construire a lumii noi, socialiste, în eforturile de educare a conștiinței socialiste a omului, educarea gustului pentru frumos, printr-o continuă ridicare a măiestriei artistice a creației, se impune ca o cerință deosebită, ca o condiție a atitudinii artistului în cunoașterea și oglindirea cu eficiență a vieții.

Dezbaterele din ultima vreme în jurul problemelor inovației creatoare în artă, ale maximei eficiențe artistice a creației dramatice, ale punerii în scenă, ale interpretărilor mărturisesc despre conștiința pe care artiștii o au că ridicarea continuă a calității este o sarcină de primordială importanță. Ea este în același timp o sarcină stimulatorie. Stimulatoare la entuziasm în muncă. Stimulatoare mai ales în pasiunea și hotărîrea artistului de a merge cu arta lui în pas cu viața, în pas cu eforturile omului muncii făuritor al socialismului, de a contribui la educarea conștiinței acestuia în spiritul dragostei față de cauza partidului, față de socialism, față de patria noastră, al cărei prestigiu în lume crește neîncetat, odată cu prestigiul sistemului și al ideii tot mai larg cuceritoare a socialismului, a comunismului.